

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslag nr. 1-4, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om midlertidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om midlertidig forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 167) findes i tidenden sp. 6016, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2211).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Bundvad: Vi er et mindretal i socialudvalget, nemlig socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, der ikke mener, at regeringen har reguleret folkepensioner, invalidepensioner og enkepensioner i overensstemmelse med det, som må være rimeligt. Regeringen har valgt at regulere efter en 4 pct. faktor, som for os at se er et tilfældigt valgt tal, medens vi hidtil har reguleret pensionerne i forhold til de tillæg, som de lavtlønnede opnåede ved overenskomstforhandlingerne. Vi har i socialdemokratiet den opfattelse, at disse pensionistgrupper indtægtsmæssigt set må sammenlignes med lavtlønsgrupperne, og det er os uforståeligt, at regeringen vil afvige fra det synspunkt.

Lavtlønsgrupperne på normallønsområdet har ved denne overenskomstforhandling opnået en fremgang på 9,1 pct. Der er i regeringens forslag afsat ca. 1,8 pct. til dækning af de dyrtidstillæg, der blev udbetalt i april. Følger man den tankegang, så vil der skulle ske en større forhøjelse end regeringens 2,2 — 2,5 pct. af pensionerne. Hvis man tager hensyn til, at det koster noget at gå på arbejde, og også tager hensyn til, at marginalbeskatningen er højere for den beskæftigede end for pensionisten, kan man foretage et fradrag i de 9,1 pct. og kommer ned på ca. 8 pct. Foretager man herefter et fradrag for det, som skal dække dyrtidsportionen, vil der kunne blive en forhøjelse på 6,2 pct. til ægteparrene og 6,5 pct. til enlige i forhold til regeringens 2,2 pct. og 2,5 pct.

Vi mener, at det er forsvarligt og rimeligt, at man forhøjer pensionerne i takt med, hvad lavtlønsgrupperne bliver forhøjet med på arbejdsmarkedet — og man har jo fra alle sider fundet det rimeligt, at i hvert fald lavtlønsgrupperne fik forhøjelser. Vi foreslår altså de beløb, som ministeren har foreslået, ganget tre gange op, hvilket er nødvendigt for at dække, hvad de lavtlønnede har fået.

Det, vi foreslår, vil koste 300 mill. kr. mere end ministerens forslag. Når der tages hensyn til, at de pensionister, der betaler skat, vil betale i hvert fald 40 pct. tilbage, må man regne med, at op mod 100 mill. kr.

[Bundvad.]

kommer tilbage til de offentlige kasser igen, så den reelle merudgift eller reelle forbedring for pensionisterne bliver på ca. 200 mill. kr.

Ser vi på de enkelte satser, betyder vort forslag, at de i § 1, stk. 1, nævnte ægtepar, der skulle have 28 kr. pr. måned, efter vort forslag skal have 84 kr., og enlige, der efter regeringens forslag skal have 19 kr., efter vort forslag skal have 57 kr., samt at de tilsvarende tal i den pågældende paragraf forhøjes tilsvarende. Med hensyn til pensions-tillægget har regeringen foreslået 3 kr., og her mener vi det skal være 8 kr. Når vi ikke her ganger 3 kr. op til 9 kr., så er det for at nå et med 12 deleligt tal, som man må efter udbetalingstabellerne. Med hensyn til lompepengene på pleje- og alderdomshjem, hvor regeringen har foreslået en forhøjelse på 3 kr. pr. måned, mener vi, det skal være 9 kr. pr. måned, og for dem, der er under 60 år, der skulle have 1 kr. efter ministerens forslag, foreslår vi 3 kr.

Jeg vil gerne anbefale disse ændringsfor-slag, idet jeg igen vil understrege, at det er ubegribeligt for os, at pensionisterne, der er lavtlønsgrupper, kan vi godt kalde dem, i samfundet, fordi de er de sidste, der kommer og skal have reguleret deres indtægt, absolut skal sættes i bunden af skalaen. Vi finder det urimeligt og må anbefale, at vi følger lavtlønsudviklingen.

Clara Munck: Mit partis ordfører i denne sag, hr. Asger Jensen, er desværre forhindret i at bestige talerstolen i dag, men jeg skal på hans vegne bekræfte, hvad han sagde ved førstebehandlingen af dette lovforslag, at han har den konservative folketingsgruppe med i sin anbefaling af det oprindelige lovforslag, der efter vor mening er udarbejdet på saglig og rimelig vis.

Det fremgår af betænkningen, at vi har behandlet forslaget grundigt i det sociale udvalg, og jeg indstiller som sagt, at vi følger flertallet, der kun har ét ændringsfor-slag, stillet af socialministeren og tiltrådt af regeringspartiernes repræsentanter, et for-slag, der kun er en sproglig ændring til tydeliggørelse af forholdene.

Af det, jeg allerede har sagt, fremgår det, at vi ikke kan anbefale at følge mindretallet, men jeg må også sige, at jeg er temmelig

forbavset over det forslag, hr. Bundvad i dag gør sig til talsmand for. Vi erindrer jo alle sammen, fra dengang hr. Bundvad var socialminister, hvorledes han også fra denne talerstol måtte understrege over for pensionistgrupperne, at man skulle give rimelig og rigelig dækning, at man skulle tilgodese de krav, de havde på at være med i velstands-udviklingen, men at man også måtte tage hensyn til andre befolkningsgrupper. Det er, ligesom hr. Bundvad helt har glemt det sidste.

Når hr. Bundvad står her og siger, at de, der er kommet sidst, efter regeringens opfat-telse åbenbart næsten ikke skal have noget, så må jeg dog sige, at regeringsforslaget går ud på i det første år at bevilge godt og vel 300 mill. kr. mere til pensionisterne. Den aftale, regeringen har truffet med de under staten ansatte, beløber sig til knap 300 mill. kr. Det materiale, vi har fået fra arbejdsgiverne, hvor man altså er gået ud over den ramme, regeringen havde fundet rimelig i lønforhandlingerne, understreger, at man regner med over to år at have merudgifter på 600-700 mill. kr. Jeg kan ikke se det anderledes, end at hr. Bundvad her på sin gruppe vegne stiller forslag om, at vi allerede nu bevilger 600 mill. kr. til pensionistgruppen. Det mener jeg altså ikke kan være rimeligt, sådan som udviklingen har været.

Jeg kan selvfølgelig godt forstå, at socialdemokratiet gerne vil være med i et forslag for pensionister. Vi har jo oplevet den kommunistpropaganda, fru Hanne Reintoft dyrker her fra talerstolen. Vi har siden denne første behandling af lovforslaget her haft to kommunistforslag, der jo har stillet sig meget åbent over for pensionistkrav, men jeg havde altså ikke troet, at hr. Bundvad ville lade sagligheden fare i den grad, som mindretalsforslaget er udtryk for.

Man anfører direkte i mindretalsudtalelsen, at pensionisterne, når man sammenligner dem med lavestlønnede, har et efterslæb. Hr. Bundvad ved, at vi i det sociale udvalg har fået materiale, der oven i købet viser, at i forhold til lønudviklingen de to sidste år er pensionisterne forud. Det var, før man indgik de nye overenskomster, men stigningen fra 1969 til 1970 på 6 pct. er mere, end man fandt blandt de lavtlønnede ude på arbejdsmarkedet.

Jeg kan som sagt ikke gå ind for mindre-

[Clara Munck.]

tallets ændringsforslag, og jeg skal ikke gå ind på de enkelte tal, men jeg vil dog gerne lige spørge hr. Bundvad, hvordan han kan nå frem til, at af de 300 mill. kr., socialdemokratiet og SF vil merbevilge, kommer de 100 mill. kr. ind igen i form af skatter. Hvis hr. Bundvad regner på sit eget forslag og sammenholder med pensionerne for enlige pr. 1. april 1971, så vil pensionen uanset hr. Bundvads forhøjelser ligge under den bundgrænse, pensionister har. Det er velkendt, at et flertal af vore pensionister er enlige; disse enlige må have en indtægt op til 13.200 kr., før de skal betale skat, og selv ikke med de ændringsforslag, socialdemokratiet har fremsat, som jeg altså kalder et usagligt forslag, når de op over bundfradraget. De er altså overhovedet ikke beskattet, og derfor kan de selvfølgelig ikke være med til at betale 100 mill. kr. tilbage. Når vi tager enkepensionistgruppen, har de det samme bundfradrag, 13.200 kr. Derfor er det lidt flot, når man siger i bemærkningerne, at der vil komme dette beløb ind, fordi de, der betaler skat, i gennemsnit betaler 40 pct. Man siger samtidig, at marginalbeskatningen ofte er hårdere ved den beskæftigede end ved pensionisten. Hr. Bundvad ved, når han fremsætter en sådan bemærkning, at der ikke er skat for den store del af pensionisterne. Det er der i høj grad for de lavestlønnede. Tager vi familiegruppen — for at tale om andre befolkningsgrupper i lavtlønsområdet — der har børn at forsørge, så bliver rådighedsbeløbet endnu mere grelt i forhold til pensionistens, idet pensionisten har bedre boligsikring, pensionisten, som har børn, har højere børnetilskud, og pensionisten er altså skattefri.

Jeg vil gerne spørge, ikke hvorfor man påstår dette, for de tal er ikke rigtige, men jeg vil gerne spørge hr. Bundvad og socialdemokratiet, hvorfra man vil bevilge de 300 mill. kr. ekstra, som ændringsforslagene vil betyde.

Jeg anbefaler, at man stemmer for det lovforslag, der oprindeligt forelå, med det af socialministeren fremsatte og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag.

Robert Christensen: Da mit partis ordfører, hr. Evan Jensen, er forhindret i at

komme på talerstolen, skal jeg på hans vegne ganske kort gøre en bemærkning.

Vi mener også fra venstre, at det lovforslag, som socialministeren har udarbejdet, er sagligt og rigtigt, og vi må fastholde dette forslag.

Vi er klar over, at når mindretallet udtaler, at pensionisterne har et efterslæb, så lyder det mere end anstrengt, for dækningsprocenterne viser jo, at pensionisterne i de sidste 2-3 år er kommet bedre med i forhold til lønmodtagere, end de har været før i 1960'erne. Vi kan derfor ikke anbefale de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Merudgiften på 300 mill. kr. ved jeg ikke om vi har lov at tage som et udtryk for, at oppositionen mener, at landets økonomi er sådan, at vi uden videre kan bruge disse 300 mill. kr. For man har vel ikke lov at mistænke oppositionen for at være ude i en overbudspolitik.

Vi må anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag. Vi anbefaler at stemme for det af socialministeren stillede ændringsforslag, og vi anbefaler at vedtage lovforslaget ved tredje behandling, som det er fremsat.

Valbak: S- og SF-ændringsforslagene bekræfter, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen, nemlig at indførelsen af en automatisk virkende reguleringsmekanisme presser sig på. Jeg glemmer i den forbindelse ikke, at vi samtidig med at indføre en sådan reguleringsmekanisme vil få til opgave endeligt at bestemme, hvordan forholdet bør være imellem de sociale grundpensioner og de erhvervsaktives indkomster. Når jeg finder anledning til at gentage det nu, er det, fordi vi i mindretalsforslaget må registrere endnu et eksempel på improvisation i denne sag.

Økonomernes skøn for de nærmest kommende år siger, at de erhvervsaktive vil have en mulighed for forbrugsudvidelse på omkring 2 pct. Regeringens tilbud til pensionisterne ligger en 10-25 pct. over dette tal. S og SF har, som hr. Bundvad allerede har sagt det, ganget med 3. Eksemplet er for mig en bekræftelse på, at det, der skiller partiernes socialpolitikere i højere grad end noget andet, er, om man er direkte medansvarlig for pengekasen, eller man ikke er det, om man med andre ord er direkte med-

[Valbak.]

ansvarlig for de andre formål, som der skal bruges penge til, eller om man ikke er det.

Den sociale sektor udgør efterhånden op imod 40 pct. af det samlede statsbudget. Denne størrelsesorden for den sociale sektor nøder os også til at prioritere inden for rammen af denne sektor. Jeg talte før om de erhvervsaktive. Må jeg minde om, at vi endnu i dette folketingsår må forvente fremsat et forslag om en dagpengereform sigtende på de erhvervsaktive. Denne reform vil medføre merudgifter for samfundet på vel op imod en halv milliard kr. om året, skønner jeg. Jeg vil tro, at hr. Bundvad bedre end nogen vil kunne bedømme, om ikke dette forsøg, som jeg her har gjort, på en analyse af socialpolitikernes situation, er nogenlunde korrekt.

Jeg vil rent ud gætte på, at hr. Bundvad som minister lige så hyppigt eller måske snarere hyppigere er blevet holdt i frakkeskøderne af hensyn til sin finansministerkollegas budgetter end af socialpolitikere i andre partier.

Det forekommer mig, at udviklingen af pensionisternes disponible indkomst i forhold til de erhvervsaktive er et godt eksempel på, at det forholder sig sådan. Pensionisternes disponible indkomster faldt jævnt i forhold til de erhvervsaktives i perioden fra 1949 frem til 1957. I årene 1957-58 fik pensionerne et vældigt lift, men så ser vi, at pensionisternes andel igen falder, endda så meget, at de ved udgangen af 1964 står, hvor de stod i 1956, dengang andelen med andre ord var allerlavest.

Pensionisternes disponible indkomst udgjorde, da den i 1956 og i 1964 var lavest, 47 pct. af de erhvervsaktives disponible indkomst. Op til 1958 sker der så en stigning til 55 pct., og stigningen er fortsat, sådan at vi nu er oppe over de 60 pct.

Mit parti kan ikke se bort fra de kendsgerninger, jeg har fremført her. Vi må derfor fastholde regeringens forslag, som i øvrigt vil betyde, at 1971 foreløbig bliver det år, hvor staten udreder den største samlede merudgift i velstandsregulering på de sociale pensioners område.

Kurt Brauer: Hr Bundvad har redegjort detaljeret for udvalgsmindretallets opfattelse, og jeg kan fatte mig i korthed. Vore pen-

sionister har, som hr. Bundvad sagde det, et rimeligt krav på at blive sammenlignet med lavtlønsgrupperne, når det drejer sig om en regulering af ydelserne. Pensionisterne tilhører jo samfundets lavtlønsgruppe og bør også reguleres i takt med denne.

Det forekommer mig, at ministeren og de borgerlige partier burde besinde sig på, at det er sidste gang i forhåbentlig lang, lang tid, de får lejlighed til at tage stilling til reguleringen af pensionisternes kår. Den næste socialminister hedder formodentlig hr. Bundvad, og det kommende flertal vil nedstemme de borgerlige partier og gennemføre principper, som er skildret i mindretallets udtalelse her i dag.

De borgerlige partier har præsenteret deres pensionistvalgprogram, oppositionen har præsenteret sit pensionistvalgprogram, tømmerblyanten kommer i hænderne på pensionisterne; det kunne man have tænkt på, nu er det for sent.

Jeg skal anbefale tinget at vedtage lovforslaget med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg kan takke, om ikke for enstemmig tilslutning til dette lovforslag, så for en hurtig udvalgsbehandling. Det har betydning for pensionisterne, og det har også betydning for kommunerne, at vi hurtigt får dette lovforslag gennemført, således at disse forhøjelser kan blive udbetalt.

Med hensyn til mindretallets udtalelser om tredoblingen af det midlertidige tillæg er det omtalt i betænkningen, men hr. Bundvad nævnte det ikke specielt i dag, at pensionisterne skulle have et efterslæb, når man sammenholder pensionerne med de lavtlønnedes indkomstudvikling igennem de sidste to år. Diskussionen om efterslæbet har, som det også er fremgået af den henvendelse, der er kommet fra pensionistorganisationerne til socialudvalget, drejet sig om, hvordan udviklingen i gennemsnitslønnen har været set i forhold til udviklingen i pensionerne. Der er til udvalget afgivet et svar om dette spørgsmål, og det er her anført, at man kan ikke godkende, at der på grundlag af de foreliggende tal kan påvises et tilbageslag for pensionisterne. Det skyldes især, at der i den beregning, der er foretaget af pensionistorganisationerne, er set bort fra såvel den

[Socialministeren.]

særlige forhøjelse af pensionstillægget pr. 1. januar 1970 som den særlige ydelse, der blev givet fra juli 1970 på 1.100 kr. for ægtepar uden andre indtægter ved siden af pensionen.

Som det fremgår af svaret til socialudvalget, er forholdet det, at hvis man tager disse ydelser med i beregningen, så viser tallene klart en forbedring for pensionisterne i sammenligning med gennemsnitslønnen på arbejdsmarkedet.

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om de såkaldte dækningsprocenter, og de viser også klart den udvikling, der har været her. Der har været en forbedring for den pensionistgruppe, som indgår i beregningen af dækningsprocenten. Jeg vil blot, som jeg gjorde det ved første behandling, her have lov at gentage, at efter den foreløbige beregning for året 1970 bliver der for dette år en nettodækningsprocent på 61,5 mod 55,4 i 1969, altså en stigning på ca. 6 pct., som dette pensionistægtepar har mere til rådighed.

Ved omlægningen af pensions- og skatte-reglerne pr. 1. januar 1970 blev pensionerne som bekendt forhøjet direkte med henblik på pensionisternes fremtidige skattebetaling. Tidligere var den samlede folkepension udtryk for det beløb, som pensionisterne havde til egen rådighed. Det er ikke tilfældet længere, og derfor bliver en umiddelbar sammenligning ud fra bruttobeløb, der for 1970 giver en dækningsprocent på ca. 53 — hvilket jeg også tror oppositionen er indforstået med — misvisende fra og med 1970. Men såfremt man alligevel vil se pensionen i 1970 i forhold til arbejdernes bruttoløn, så må man, som det fremgår af den redegørelse, der er udarbejdet af socialministeriets økonomisk-statistiske konsulent — det står i de sidste afsnit af redegørelsen — for at kunne sammenligne med de foregående år reducere folkepensionen, og kun denne, med skat. Det er en noget kunstig fremgangsmåde, det indrømmer jeg fuldt ud, men hvis man endelig vil foretage beregninger og sammenligne disse år, så kan man beregne en bruttodækningsprocent for 1970 på ca. 47, og denne procent skal så igen sammenlignes med dækningsprocenter på 44,4 i 1969 og 45,6 i 1968.

Det nævnes i mindretallets begrundelse

for de fremsatte ændringsforslag, at de betyder en stigning for pensionisterne på 8 pct., og dette tal sammenstiller man med de lavtlønnedes maksimale lønstigning i indeværende år på godt 9 pct. Det samme gjorde hr. Bundvad i sine kommentarer til ændringsforslagene i dag, og man begrundet forskellen på ca. 1 pct. med de ekstra udgifter, man mener der er ved at være beskæftiget, samt med, at der skulle være større marginalskat hos den beskæftigede end hos pensionisten. Jeg synes, det må påpeges heroverfor, at forskellen er større end denne ene procent. For enten må man reducere pensionisternes 8 pct. med pristalsportionen til godt 6 pct., eller også må man lægge værdien af en pristalsportion til de lavtlønnedes forventede stigning på godt 9 pct. Det er altså ikke rigtigt, som det blev sagt her i dag — i hvert fald opfattede jeg det sådan — at socialdemokratiet vil give en forhøjelse, som med disse beskedne reduktioner svarer til lavtlønsgruppens forhøjelser på arbejdsmarkedet. Sandheden er vel i virkeligheden den ganske enkle, at der ikke i talmaterialet findes nogen begrundelse for netop den af mindretallet valgte pensionsforhøjelse. Denne forhøjelse må på samme måde som det af regeringen fremsatte forslag betragtes som udtryk for, hvad der anses for en forsvarelig og rimelig forhøjelse.

Her er opfattelserne altså forskellige, men enten man nu reducerer udgifterne med skattebetaling eller ej — det var hr. Bundvad også inde på her i dag — så kommer man ikke uden om, at mindretalsforslaget er udtryk for en forhøjelse og dermed en merudgift, som er 3 gange større end den, regeringen har fundet forsvarelig.

Bundvad: Jeg kommer til at gøre nogle få bemærkninger til det, der er sagt af de øvrige ordførere og af ministeren.

Fru Clara Munck var inde på, at man jo ved vurderingen af dette lovforslag skulle tage hensyn til andre befolkningsgrupper; jeg har forstået, at man skulle se på det som en helhed, og det mener jeg også man skal. Det er også det, man gjorde på arbejdsmarkedet, når man dér kom til det resultat, at lønfremgangen i år skulle ligge på lavtlønningerne, og derved kommer man op på de 9,1 pct., medens den, der ligger med den

[Bundvad.]

høje lønning, ikke får noget. Det er den samme betragtning; vi anlægger her, idet vi ikke rigtig kan se berettigelsen i, at pensionisterne, som reelt er de dårligst stillede i landet, skal være dem, der holder for, når økonomien skal strammes.

Fru Clara Muncck spurgte, hvordan jeg kunne komme frem til det resultat, at ca. 100 mill. af de 300 mill. kr. gik tilbage til de offentlige kasser i form af skat, og fru Clara Muncck gjorde opmærksom på, at de enlige, der har 13.000 kr. i fradragsfrit beløb ved skattens beregning, ikke kommer til at betale skat. Det er der taget hensyn til i beregningen, for ellers ville man ikke have haft 100 mill. kr., men 120 mill. kr. i indkomst gennem skatterne. Man skal huske, at ægtepar kommer til at betale mindst 40 pct. og invalider og enker i hvert fald, for så vidt de har den mindste smule indkomst ved siden af, og at det også gælder enlige, hvis de har noget fra ATP eller på anden måde har ekstræindtægter, så kommer også de op på 40 pct. Jeg har altså taget i betragtning, at der er en del enlige, der ikke betaler skat; derfor står der ikke 120 mill. kr., men 100 mill. kr. i motiveringen.

Endvidere bliver der spurgt: hvor skal pengene komme fra? Det er jo den bemærkning, vi altid hører og måske særlig hørte sidst fra hr. Asger Jensen, om man dog ikke tænkte på de arbejdere, som skulle betale dette. Jeg kan ikke lade være at sige med eftertryk, at det er jo arbejdernes forældre, vi taler om her. Skulle de ikke være villige til at betale et ordentligt underhold for deres egne gamle? Der er ingen tvivl om, at det vil de sige ja til. Det er ikke dér, der er ligtorne, når vi taler om skatter.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at i sidste finanslov regnede man med et kasseoverskud på 1,7 milliarder kr.; i dette år bliver kasseoverskuddet på 3,2 milliarder kr., og vi må anslå det til at stige yderligere, så der skulle nok være råd til at tilgodese vore pensionister også for dette beløb. Når man spørger mig specielt, hvor jeg vil få pengene fra, kan jeg sige, at jeg vil tage af ganske samme kasse, som ministeren tager sine 300 mill. kr. fra. Det er netop dér, vi må trække pengene i den givne situation.

Hr. Robert Christensen spurgte, hvordan jeg kunne komme til den betragtning — og

ministeren var også inde på det — at der var tale om et efterslæb. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at man kan opstille lige så mange dækningsprocenter, man vil, og f. eks. bruge den, ministeren regner med: dækningsprocenten i forhold til gennemsnitslønnen. Men jeg taler om udviklingen på arbejdsmarkedet for de laveste lønninger, altså to helt forskellige begreber: man skal lægge mærke til, hvad der står i betænkningen:

„Efter mindretallets opfattelse har pensionisterne i dag et efterslæb med hensyn til indkomststigningen, når man sammenholder pensionerne med de lavtlønnedes indkomstudvikling gennem de sidste to år.“

Altså, der er ikke tale om en dækningsprocent; det er en indkomstudvikling for de lavtlønnede, vi sammenligner med, og så må man give os ret i, at sådan er forholdet.

Hr. Valbak rørte ved det lidt ømme punkt om at komme over på en automatisk regulering. Som bekendt har mit parti stillet forslag om det, og jeg kunne meget ønske, vi kom den vej, så vi ikke hver gang skulle slås om det problem; vi står over for i dag. Men jeg vil godt sige, at så flytter „slagsmålet“ — i anførselstegn — jo bare over på, hvor stor procenten skal være i forhold til den faktor, vi skal regne efter, og dermed er spørgsmålet om pensionisternes stilling i forhold til andre alligevel ikke afsluttet, men vi vil få en noget større sikkerhed i vores vurdering af, hvad vi bør gøre.

Til socialministeren vil jeg gerne sige, at hvad angår de 8 pct., vi havde regnet med, mener ministeren, at de er ikke helt på højde med, hvad der kan være rigtigt, fordi, siger ministeren vistnok, jeg har overset, at de lavtlønnede på arbejdsmarkedet ud over de 9,1 pct. har fået et dyrtidstillæg på 20 øre pr. time, medens regeringen går den anden vej og trækker dyrtidstillægget fra, inden man regulerer. Det synes jeg i og for sig ikke ministeren skulle bebrejde mig, for det har jo medført, at der ikke kommer til at stå 9,1 pct. i stedet for 8, men at vi har imødekommet ministeren og regeringen med hensyn til modregning i dyrtidstillægget, hvor vi måske ikke burde have gjort det, hvis vi skulle gå helt til tops.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 73 stemmer mod 44.

Underændringsforslag nr. 3 betragtedes som
forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 2 og § 1, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som
forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1.

§§ 2-5
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af lov om udskrivning af skat til amtskommunerne.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 89) findes i tidenden sp. 3055; udvalgets betænkning i tillæg B: sp. 1955).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Om selve dette lovforslag har jeg ikke mange bemærkninger at gøre,

det er jo en konsekvens af, at vi nu indfører personlig skat til amtskommunen, at der må foretages visse rettelser i kildeskatteloven, udskrivningsloven, ligningsloven osv., så det kan vi tiltræde.

Men der er stillet 4 ændringsforslag under udvalgsarbejdet. Det har nu ikke været omfattende, det udvalgsarbejde; vi har kun haft møder i de sidste 14 dages tid, skønt lovforslaget blev fremsat den 1. december 1970.

Ændringsforslagene nr. 1 og nr. 2 er af redaktionel karakter, så dem kan vi tiltræde, og ændringsforslag nr. 3 drejer sig kun om ændring af en tidsfrist; den kan vi tiltræde. Men til gengæld må jeg sige om ændringsforslag nr. 4, som finansministeren har stillet, og som jeg forstår et flertal af udvalgets medlemmer kan tiltræde, at det overrasker mig, overrasker mig meget, at finansministeren vil komme med et sådant ændringsforslag; og at udvalgets flertal vil tiltræde det, for hvad går ændringsforslaget ud på? Man fortæller med rette, at fra 1. januar 1972 får vi en tredje personlig skat, nemlig en personlig skat til amtskommunerne, men denne nye skattelov har vi jo først for få måneder siden vedtaget, og det betød, at kommunerne i sommeren 1970 ved udarbejdelsen af budgetter for regnskabsåret 1971-72 måtte regne med, at de som hidtil skulle yde det sædvanlige tilsvarende til deres amtskommune, og dette tilsvarende ydes hvert kvartal. Nu indfører man altså en personlig skat til amtskommunen; den træder i kraft den 1. april 1972, således at de kommunale skatteydere fra 1972 skal begynde at svare personlig skat til amtskommunen. Men samtidig opkræver man i primærkommunerne også et kvartals skat, fordi primærkommunerne skal yde dette tilsvarende til amtskommunerne; det bortfalder, men skatten skal betales. Det drejer sig om ca. 500 mill. kr., og det vil altså sige, at de kommunale skatteydere i og for sig belastes med 2 gange skat, nemlig både til deres egen opholdskommune og til amtskommunen. Når noget sådant kan forekomme, skyldes det, at regeringen er kommet alt for sent med et lovforslag, der sagde, at det var det rigtigste, at den dag, de amtskommunale personlige skatter bliver en kendsgerning, må tilsvaret til amtskommunerne ophøre; men det har man ikke sagt fra regeringens side, og nu er man altså i